Metropolia Ortodossa di Aquileia
Arcivescovado di Milano

Lettera Pastorale

per la festa della Santa Pasqua del Signore 2023

Mediolanum 16 Aprile 2023

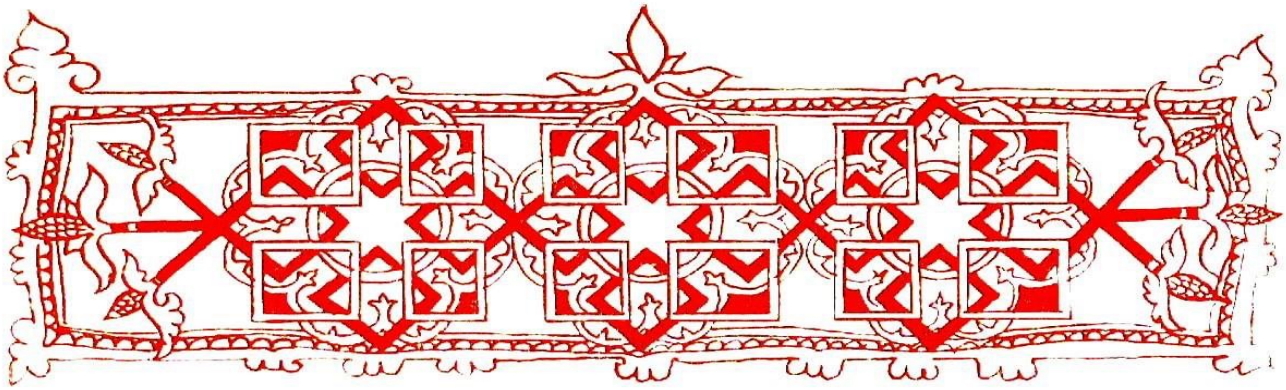

† AVONDIOS,
Per grazia di Dio,
Luogotenente del Trono Metropolitano di Milano e Aquileia
Metropolita di Brescia

Al nostro amato clero, al ordine monastico
e ai fratelli e sorelle in Cristo , grazia, misericordia
e pace da Dio Padre e da noi benedizione.

Cari fratelli e sorelle in Cristo Signore,
Cristo è risorto!

La festa di oggi è la festa di tutti i cristiani e, oserei dire, dell'intero respiro umano, perché la luce della Risurrezione del Signore si riversa su tutta l'umanità, di cui testimoniamo pieni di spirito divino: "La luce di Cristo illumina tutti!". Oggi la vittoria dell'inferno e della morte è finita! Oggi le tenebre si sono trovate impotenti davanti alla Luce, così come la notte si disperde con il sorgere del sole, perché la Luce del mondo (Gv 8, 12), Cristo Salvatore, risplende nelle tenebre e le tenebre hanno non lo coprì (Giovanni 1, 5). Oggi è il giorno in cui ci è stato rivelato il mistero del segno di Giona e, insieme ai discepoli, guardiamo al Salvatore risorto e contempliamo il miracolo che ci attende. Oggi esulta con noi Adamo, cantando ad una voce: "Giorno della Resurrezione, illuminiamo i nostri popoli! Pasqua del Signore, Pasqua! Che dalla morte alla vita e dalla terra al cielo, Cristo Dio ha superato noi, coloro che cantano canti di vittoria". Cristo è risorto - l'inno della vittoria - per risuonare dalle bocche di tutti, ma anche dal profondo della nostra anima, mostrandoci, insieme ai Santi Apostoli, testimoni della Sua Santa Passione e della Sua Santa Risurrezione. Oggi ci viene mostrata la forza del Sacrificio del Salvatore, la vittoria e la forza della Croce, che diventa la via da percorrere, perché solo attraverso di essa risorgeremo insieme al Crocifisso.

La risurrezione del Signore è il miracolo mediante il quale si compiono le promesse fatte ai profeti e si dissipano i dubbi degli apostoli.

Oggi Cristo Redentore ci mostra il vincitore della morte, il segno dei chiodi è la nostra testimonianza incrollabile. L'apparizione del Salvatore risorto diventa, per ciascuno di noi, momento della resa dei conti (Mt 25, 19), perché ora ci chiede i talenti che abbiamo moltiplicato in questo periodo di Quaresima, secondo le parole di San

Gregorio Magno Teologo: "Oggi celebriamo noi stessi La risurrezione, che non è solo una speranza, ma è già diventata realtà, e intorno ad essa si è raccolto il mondo intero. Ciascuno, dunque, a modo suo, offra quanto ha portato in questo tempo, per offrire un dono di festa delle cose spirituali, che Dio ama, più o meno, secondo le forze di ciascuno». Davanti al Salvatore Risorto, davanti al Santo Calice, appariamo puri, portando nelle nostre candele la mirra pura e profumata delle buone azioni, facendoci seguaci delle vergini dei saggi. La Risurrezione del Signore fa trovare il suo senso all'opera della Quaresima, ma, come dice San Giovanni Crisostomo: «Noi abbiamo rifiutato il peso del digiuno, ma non rifiutiamo il frutto del digiuno, perché tu puoi rifiutare il peso del digiuno e raccogliere i frutti del digiuno", dobbiamo rendere permanente questo stato. La gioia di incontrare il Salvatore risorto deve essere preservata per sempre, e questo è possibile solo adempiendo le sue parole.

Amatissimi fratelli,

San Giovanni Crisostomo chiama la risurrezione del Signore "il fondamento della pace, la causa della riconciliazione, la cessazione delle guerre, il calpestio della morte, la sconfitta dei diavoli". E ci domandiamo: perché sulla terra ci sono le guerre, perché c'è l'odio, perché c'è la morte, poiché Dio ci ha promesso la liberazione, attraverso la voce del profeta: "Io li libererò dal dominio dei morti e dalla morte io li salverà. Dov'è, o morte, la tua vittoria? Dove sono i tuoi problemi? (Osea 13, 14). Attraverso la sua risurrezione, Cristo il Redentore ha aperto la via alla perfezione, ma ci ha lasciato la libertà di prendere parte alla sua luce o di sprofondare nell'oscurità del peccato. Separandoci dalla Sua luce, dallo Spirito di Dio (1 Corinzi 2, 12), troveremo pace, tranquillità, amore, ma se rimarremo schiavi dello spirito del mondo, avremo una vita caratterizzata dall'odio e dal dolore.

Cari fratelli e sorelle ,

La promessa di Cristo Salvatore - "Beati gli operatori di pace, perché saranno chiamati figli di Dio" (Matteo 5, 9) - deve essere la nostra guida nella nostra vita, perché solo così diventiamo degni dei suoi seguaci: "Comanda a noi che ti do: amatevi gli uni gli altri. Come io vi ho amati, così anche voi vi amate. Da questo tutti sapranno che siete miei discepoli, se avrete amore gli uni per gli altri" (Giovanni 13, 34-35). Siamo stati creati dall'amore, dal Dio dell'amore (1 Gv 4), e lo scopo della nostra esistenza è condividere con Lui, con il suo amore sconfinato, diventando portatori di questo grande dono d'amore. Siamo costantemente assaliti da notizie negative, informazioni che ci rattristano e ci fanno credere che Dio ha distolto il volto dal suo popolo, ma non dobbiamo sperare, ma chiederci: non abbiamo seppellito il talento dell'amore? Non abbiamo rimosso l'amore di Dio attraverso il nostro non amore? Poiché Dio associa il perdono dei nostri errori con il perdono dato a coloro che ci hanno fatto del male (Matteo 6, 12), come oseremo chiedergli misericordia e aiuto, sapendo che non guardiamo al nostro prossimo? e non cerchiamo di trovare pace con lui? La pace del

mondo è la naturale conseguenza della nostra pace interiore, le guerre che mettono fine alla vita e piangono le famiglie sono il frutto delle passioni che hanno attanagliato le nostre anime! Buttiamo via l'odio! Rimaniamo nell'amore di Dio, amando chi ci fa del bene e chi ci odia, perché, dice il Beato Agostino: "Il vero amante della pace è l'amante dei suoi nemici".

In questi tempi pieni di dolore e di tristezza, causati dalle notizie ricevute dai nostri fratelli in guerra, travolti dai cataclismi naturali, persecuzioni , fame e povertà, rimaniamo forti nella fede e nella speranza, avendo gli occhi del cuore rivolti a Cristo Salvatore, che per amore ha sacrificato se stesso e rosa, chiamando noi e noi alla vittoria: "Osa! io ho vinto il mondo» (Gv 16, 33).

Il vostro Vescovo e padre,

† AVONDIOS,

Luogotenente del Trono Metropolitano di Milano e Aquileia
Metropolita di Brescia

† AVONDIOS,
Din mila lui Dumnezeu,
Locțiitor al Tronului Mitropolitan de Milano și Aquieia
Mitropolit de Brescia

Iubitului nostru cler, cinului monahal
şi drept-credincioşilor creştini, har, milă
şi pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi,
părintească binecuvântare.

Iubiți frați și surori întru Hristos Domnul,
Hristos a înviat!

Sărbătoarea de astăzi este sărbătoarea tuturor creștinilor și, îndrăznesc a spune, a întregii suflări omenești, pentru că lumina Învierii Domnului se revarsă peste întreaga omenire, așa cum mărturisim plini de duh dumnezeiesc: „Lumina lui Hristos luminează tuturor!”. Astăzi, biruința iadului și a morții a luat sfârșit! Astăzi, întunericul s-a aflat fără de putere în fața Luminii, așa cum noaptea este risipită odată cu ivirea soarelui, pentru că Lumina lumii (Ioan 8, 12), Hristos Mântuitorul, luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o (Ioan 1, 5). Astăzi este ziua în care a ni s-a descoperit taina semnului lui Iona și, împreună cu ucenicii, Îl privim pe Mântuitorul

înviat și contemplăm la minunea ce ne stă înainte. Astăzi, strămoșul Adam se bucură împreună cu noi și se veselește, cântând într-un glas: „Ziua Învierii, să ne luminăm popoare! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință”. Hristos a înviat – imnul biruinței – să răsune din gurile fiecăruia, dar și din adâncul sufletelor noastre, arătându-ne, împreună cu Sfinții Apostoli, mărturisitori ai Sfintelor Sale Pătimiri și ai Sfintei Sale Învieri. Astăzi ni se arată puterea Jertfei Mântuitorului, biruința și puterea Crucii, aceasta devenind cale de urmat, pentru că numai prin ea vom învia împreună cu Cel răstignit.

Învierea Domnului este minunea prin care sunt împlinite făgăduințele făcute prorocilor, iar îndoielile apostolilor sunt risipite. Astăzi, Mântuitorul Hristos ni se arată biruitor al morții, semnul cuielor fiindu-ne mărturie de nestrămutat. Arătarea Mântuitorului înviat devine, pentru fiecare dintre noi, un moment al socotelii (Matei 25, 19), pentru că acum ne cere talanții pe care i-am înmulțit în această perioadă a Postului, după cuvântul Sfântului Grigorie Teologul: „Astăzi, prăznuim însăși Învierea, care nu este doar o nădejde, ci a devenit deja o realitate, și întreaga lume a adunat în jurul ei. Fiecare, așadar, în felul său să ofere ceea ce a rodit în acest timp, să ofere dar de prăznuire din cele duhovnicești, pe care Dumnezeu le iubește, mai mare sau mai mic, după puterea fiecăruia”. Înaintea Mântuitorului Înviat, înaintea Sfântului Potir, să ne înfățișăm în curăție, purtând în candelele noastre mirul cel curat și frumos mirositor al faptelor bune, făcându-ne următori ai fecioarelor celor înțelepte. Învierea Domnului face ca lucrarea Postului să își afle sensul, însă, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „Am lepădat povara postului, dar să nu lepădăm rodul postului, căci poți lepăda povara postului și să culegi rodul postului”, noi trebuie să permanentizăm această stare. Bucuria întâlnirii cu Mântuitorul Înviat se cere păstrată pentru totdeauna, iar aceasta este posibilă numai prin împlinirea cuvintelor Sale.

Dreptmăritori creștini,

Sfântul Ioan Gură de Aur numește Învierea Domnului „temeiul păcii, pricina împăcării, încetarea războaielor, călcarea morții, înfrângerea diavolilor”. Și ne întrebăm: de ce există războaie pe pământ, de ce există ură, de ce există moarte, de vreme ce Dumnezeu ne-a făgăduit izbăvirea, prin glasul profetului: „Din stăpânirea locuinței morților îi voi izbăvi și de moarte îi voi mântui. Unde este, moarte, biruința ta? Unde-ți sunt chinurile tale?” (Osea 13, 14). Prin Învierea Sa, Mântuitorul Hristos ne-a deschis calea către desăvârșire, însă ne-a lăsat libertatea, fie de a ne împărtăși de lumina Lui, fie de a ne adânci în întunericul păcatului. Împărășindu-ne de lumina Sa, de Duhul cel de la Dumnezeu (1 Corinteni 2, 12), vom afla pacea, liniștea, iubirea, însă dacă vom rămâne robiți duhului lumii, vom avea o viață caracterizată de ură și durere.

Frații mei,

Făgăduința Mântuitorului Hristos – „Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Matei 5, 9) – trebuie să ne fie călăuză a vieții noastre, pentru că numai astfel ne facem vrednici următori ai Săi: „Poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii de alții” (Ioan 13, 34-35). Am fost creați din iubire, de către Dumnezeul iubire (1 Ioan 4), iar scopul existenței noastre este de a ne împărtăși de El, de iubirea Sa nemărginită, devenind și noi purtători ai acestui mare dar al iubirii. Neîncetat suntem asaltați de știri negative, de informații care ne produc tristețe și ne determină să credem că Dumnezeu și-a întors fața de la poporul Său, însă nu trebuie să nădăjduim, ci să ne întrebăm: Oare nu noi am îngropat talantul iubirii? Oare prin neiubirea noastră nu ne-am îndepărtat iubirea lui Dumnezeu? De vreme ce Dumnezeu asociază iertarea greșelilor noastre cu iertarea dată celor ce ne-au greșit (Matei 6, 12), cum vom îndrăzni să Îi cerem îndurare și ajutor, știind că nu ne îndreptăm privirea spre aproapele nostu și nu căutăm să aflăm pacea cu el? Pacea lumii este urmarea firească a păcii noastre lăuntrice, războaiele care curmă vieți și îndoliază familii sunt rodul patimilor care ne-au cuprins sufletele! Să lepădăm ura! Să rămânem în dragostea lui Dumnezeu, iubind pe cei ce ne fac binele și pe cei ce ne urăsc, pentru că, spune Fericitul Augustin: „Adevăratul iubitor de pace este iubitorul vrăjmașilor ei”.

În aceste vremuri pline de durere și tristețe, pricinuite de veștile primite de la frații noștri aflați în războaie, cataclisme naturale, persecutii, saracie si foamete, să rămânem tari în credință și nădejde, având ochii inimii îndreptați către Mântuitorul Hristos, Care, din dragoste, S-a jertfit și a înviat, chemându-ne și pe noi la biruință: „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33).

Al vostru Arhiereu și părinte ,

† AVONDIOS,

Locțiitor al Tronului Mitropolitan de Milano și Aquieia
Mitropolit de Brescia